

Arrest

nr. 77 144 van 13 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 september 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 augustus 2011 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANSTEENHUYSE, die *loco* advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 12 februari 2010 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in, die resulteert, na beroep tegen de initiële weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 december 2010, in een arrest nr. 59 581 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 12 april 2011 waarbij de verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

1.2 Op 15 juni 2011 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in. Op 21 juni 2011 wordt de beslissing houdende de weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. Het beroep tegen deze beslissing

resulteert in een arrest nr. 67 329 van de Raad van 27 september 2011 waarbij de afstand van het geding werd vastgesteld.

1.3 Op 25 juli 2011 dient de verzoekende partij een derde asielaanvraag in. Op 2 augustus 2011 wordt de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“(…) Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten S.(…) F.(…)
geboren te (…), op (in) (…)
en van nationaliteit te zijn : Afghanistan
die een asielaanvraag heeft ingediend op (…) (2)*

*Overwegende dat
betrokkene op 12.02.2010 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; hem echter op 08.12.2010 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 12.01.2011 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), waar op 14.04.2011 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 15.06.2011 een tweede asielaanvraag indiende, die op 21.06.2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken afgesloten werd met een negatieve beslissing van 'weigering van in overwegingname'; betrokkene op 25.07.2011 een derde asielaanvraag indiende, waarbij hij verklaart niet naar zijn land van herkomst te zijn teruggekeerd; betrokkene hierbij stelt dat zijn problemen in Afghanistan nog steeds hetzelfde zijn; hierbij dient opgemerkt te worden dat er reeds gedurende de eerste asielaanvraag van betrokkene, door de Belgische asielinstanties geen geloof kon gehecht worden aan de beweerdte afkomst van betrokkene, en de bewering dat hij recent uit Afghanistan afkomstig zou zijn; de huidige verklaringen van betrokkene niet van die aard zijn dat ze bovenstaande appreciatie kunnen wijzigen; betrokkene verder ook verwijst naar zijn gezondheidstoestand; hieromtrent dient gesteld te worden dat het onderzoek van medische elementen het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken; overigens hetzelfde kan gesteld worden voor wat betreft de huidige levensomstandigheden van betrokkene in België; deze elementen overigens geen uitstaans hebben met de Conventie van Genève en er dan ook geen verder gevolg aan kan gegeven worden; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag bijgevolg geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.*

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.(…)”

2. Over de rechtspleging

2.1 Uit de aanhef van het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij “*hoger beroep instelt tegen de beslissing van de FOD Binnenlandse Zaken, Dienst Vreemdelingenzaken, dd. 02.08.2011, betekend op 02.08.2011 (O.V.nr. 6.577.264)*”. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij *in fine* van het verzoekschrift vraagt: “*de bestreden beslissing van de FOD Binnenlandse Zaken, Dienst Vreemdelingenzaken, dd. 21 juni 2011, betekend op 21 juni 2011 teniet te doen en verzoeker te erkennen als vluchteling, minstens zijn subsidiaire bescherming te geven conform art. 48/4 van de Wet van 15 december 1980*”.

2.2 Uit de inventaris bij het verzoekschrift blijkt echter dat de verzoekende partij de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 augustus 2011 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}) als bestreden beslissing aanmerkt. Deze beslissing wordt tevens bij het verzoekschrift gevoegd en vormt dan ook de thans bestreden beslissing.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 De Raad stelt vast dat de verzoekende partij *in fine* van het verzoekschrift vraagt: “*de bestreden beslissing van de FOD Binnenlandse Zaken, Dienst Vreemdelingenzaken, dd. 21 juni 2011, betekend op 21 juni 2011 teniet te doen en verzoeker ter erkennen als vluchteling, minstens zijn subsidiaire bescherming te geven conform art. 48/4 van de Wet van 15 december 1980*”.

3.2 Hierbij dient opgemerkt te worden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) uitspraak doet, bij wijze van arresten, als annulatierechter. De Raad is derhalve niet bevoegd om de verzoekende partij een vluchtelingenstatuut toe te kennen of subsidiaire bescherming te verlenen. In de mate dat het beroep dit tot voorwerp heeft, dient te worden vastgesteld dat het niet ontvankelijk is.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij Wet van 26 juni 1953 en van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het eerste middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

“(…) *Dat de bestreden beslissing - ten onrechte - verwijst naar de eerste asielprocedure en daarmee komaf maakt van haar beoordelingsplicht om zijn asielrelaas te bekijken. De asielaanvraag van verzoeker wordt afgewezen zeggende dat deze bedrieglijk zou zijn (artikel 52, §1, a) Vreemdelingenwet). De asielaanvraag wordt geacht bedrieglijk te zijn wanneer de betrokkene verklaringen aflegt die manifest tegenstrijdig zijn met bekende feiten of gebruik maakt van een valse identiteit of nationaliteit (VANHEULE, D., Vluchtelingen, Mys & Breesch, Gent, p. 132, nr. 334). De loutere verwijzing naar een tegenstrijdigheid of vaagheid in de verklaring van een asielzoeker, volstaat op zich niet om tot bedrieglijkheid te besluiten (R.v.St. nr. 57.193, 21 december 1995, T. Vreemd. 1996, 66). Zo bleek zijn kennis over verschillende aspecten van de Afghaanse samenleving beperkt, doch voldoende. Vooreerst werd vastgesteld dat hij inderdaad weinig of geen kennis bezat van de Afghaanse kalender, hetgeen niet hoeft niet te verbazen, gezien hij ongeletterd is. Uiteraard weet hij om dezelfde reden niet wat het verschil is tussen de Afghaanse kalender en de kalender die in België wordt gehanteerd (CGVS, 17-11-2010, pp. 2-3). Alle verdere vragen betreffen datering (huidig jaar, geboorteaar) zijn opnieuw moeilijk voor mijn verzoeker, die ongeletterd is. Dat daarenboven zijn taskara een origineel is, hetgeen zijn Afghaanse nationaliteit bewijst. Verder bleek hij het bestaan van de Tadzjiekse bevolkingsgroep in Afghanistan in twijfel te trekken. Hij vermoedde dat er geen personen met een Tadzjiekse achtergrond in Afghanistan leefden, wat erg opmerkelijk is (CGVS, 13-09-2010, p. 3). Het blijkt dat de provincie Kunar voornamelijk door Pashtunen wordt bevolkt, terwijl de Tadzjiekse in de provincie Badakhshan (noord-oosten) wonen, mag verwacht worden dat hij niet op de hoogte is van de aanwezigheid van de op een andere bevolkingsgroep. Door zijn ongeletterd zijn, is hij niet op de hoogte van de namen van bepaalde provincies, zoals Kandahar (CGVS, 17-11-2010, p. 7). Verder bleek u slechts één Afghaans gerecht bij naam te kunnen noemen en hoewel u beweerde veel Afghaanse muzikanten te kennen, bracht u wederom slechts één naam naar voren (CGVS, 17-11-2010, pp.13-14). Zijn kennis van de situatie in zijn regio bleek afdoende, alhoewel soms fragmentarisch, waardoor er geen twijfel kan zijn over zijn werkelijke regio van herkomst. Zo verklaarde hij dat zijn vader een landbouwer was maar hij diende zich hierover erg op de vlakke te houden. Zijn vader heeft graan en maïs geteeld maar als hem gevraagd werd wanneer die gewassen gezaaid en geoogst werden, bleek hij dit niet te kunnen toelichten, gezien hij reeds zeer vroeg ging werken en niet meedraaide in het bedrijf van zijn vader (CGVS, 13-09-2010, p. 4). Tijdens een tweede gehoor bij het CGVS verklaart hij te weten dat graan en maïs in de zomer worden geoogst maar hij dient te bekennen dit niet zeker te weten (CGVS, 17-11-2010, p. 6). Verder wordt het surplus aan opbrengst verkocht, maar hij kon niet verduidelijken aan wie dit verkocht werd, noch waar dit gebeurde of hoeveel dit alles opbracht. Hij*

beweerde bovendien te hebben geholpen met het vullen van de zakken maar kon niet toelichten wat de inhoud van een dergelijke zak was. Hij schreef zijn gebrek aan kennis toe aan het gegeven dat hij zelf als mecanicien werkte en niet als landbouwer. Hij legt trouwens een certificaat voor dat hij wel degelijk als automechanieker heeft gewerkt, alsook een foto van hem en zijn twee collega's. Ook zijn geografische kennis van de omgeving waarin hij beweerde woonachtig te zijn geweest tot uw vlucht uit Afghanistan is afdoende, doch beperkt.

Hij verklaart de laatste jaren als mecanicien te hebben gewerkt in een werkplaats dicht bij de bazaar van Chawkay. Als het CGVS hem echter vroeg om de weg te beschrijven tussen zijn dorp en zijn werkplaats, gaf hij aan daar niet toe in staat te zijn omdat hij steeds in de wagen zat en daar niet oplette (CGVS, 13-09-2010, p. 5). Enkele ogenblikken later slaagt hij er toch in vijf dorpen op te noemen die tussenin zijn gelegen. Hij verklaarde verder bij een eventuele terugkeer de Taliban in zijn regio te vrezen. Hij kende geen Talibanpersonaliteit uit zijn regio bij naam, wat niet opmerkelijk is gezien deze personen zich vaak onbekend houden (CGVS, 13-09-2010, p. 13). Hij kon overigens de twee laatste gouverneurs van zijn provincie opnoemen (CGVS, 17-11-2010, p. 10).(...)"

4.2 In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het tweede middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

"(...) Hoe dan ook verkeert verzoeker in een dermate prangende situatie dat de machtiging tot verblijf in het Rijk de enige oplossing is, gezien er een onmogelijkheid is tot terugkeer (zie schrijven UNHCR). Vreemdelingen kunnen ook onverwijderbaar zijn omdat ze, wanneer ze zouden terugkeren naar hun land van herkomst, er zouden onderworpen worden aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM en artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980. Er dient te worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier, kan worden afgeleid dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit een grondige analyse van de actuele situatie in Afghanistan blijkt dat de toestand in de provincie Kunar op dit ogenblik van die aard is dat er voor burgers sprake kan zijn van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit analyse van de informatie blijkt dat er in de provincie Kunar een gewapend conflict van aan de gang is. De insurgency in Jalalabad nam de voorbije maanden diverse vormen aan. De gevolgen van dit gewapend conflict voor de burgers is ingrijpend. Bij deze insurgency worden in Wardak de aanwezigheid en operaties van de antiregeringseenheden (Anti Government Elements -AGE's) vastgesteld. Aan de insurgency gerelateerde incidenten uiten zich er voornamelijk in raket- en andere aanvallen op overheidsgebouwen en gevallen van (en pogingen tot) aanslagen en aanvallen tegen welomschreven profielen — m.n. Afgaanse en buitenlandse troepen en Afgaanse logistieke medewerkers of afvalligen. Er wordt ook melding gemaakt van enkele geïmproviseerde explosieven (Improvised Explosive Devices - IED's).

UNHCR adviseert om bij de beoordeling en toekenning van complementaire bescherming aan Afghanen rekening te houden met de specifieke veiligheidssituatie die gekenmerkt wordt door verscheidene bedreigingen van het leven, de fysieke integriteit en de algemene stabiliteit. Op te merken valt dat UNHCR een globale appreciatie maakt waarbij wordt ingegaan op het reële risico voor een burger om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. UNHCR maakt een lijst op van provincies en districten die gekenmerkt worden door diverse bedreigingen van het levende fysieke integriteit en de algemene stabiliteit en geeft zelf ook aan dat deze bedreigingen voortkomen uit verschillende oorzaken (zie : Afghanistan Security Situation relating to Complementary Forma of Protection, Update on the Situation in Afghanistan and International Protection Considerations — June 2005, UNHCR, updated on 25 April 2007 waarvan kopie toegevoegd aan het administratief dossier). In deze lijst komt de hele provincie Kunar voor.(...)"

4.3 De beide middelen zullen samen worden beoordeeld.

4.4 De Raad stelt vast dat de uiteenzetting van de middelen in hoofdzaak betrekking heeft op de motieven van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 december 2010 en in beperkte mate ook op de motieven van de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 juni 2011.

Het huidige verzoekschrift is overigens grotendeels identiek aan datgene dat werd gericht tegen de voormelde beslissingen. Deze beslissingen zijn niet het voorwerp van het onderhavige beroep en zijn overigens niet langer aanvechtbaar, nu zij reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van de in het Belgische rechtsbestel bestaande rechtsmiddelen en definitief in de rechtsorde zijn.

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

In de mate de verzoekende partij zich in haar argumentatie beperkt tot een uiteenzetting die geen betrekking heeft op de bestreden beslissing, zijn de desbetreffend aangevoerde middelen derhalve niet ontvankelijk.

4.5 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 3 van de genoemde wet verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de ongrondigheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij haar derde asielaanvraag niet in overweging wordt genomen daar er geen nieuwe gegevens werden aangebracht, met opgave van de redenen waarom de aangebrachte gegevens geen nieuwe gegevens zijn in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

4.6 Voorts weze het benadrukt dat de bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Uit de bepaling van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet volgt dat de nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nrs. 143 020 en 143 021). Het begrip ‘nieuwe gegevens’ heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163 610).

Uit het voorgaande blijkt dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de gemachtigde van de staatssecretaris weliswaar niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112 420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “ernstige aanwijzing” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. Uit documenten die geen bewijswaarde hebben, kunnen immers geen aanwijzingen voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet afgeleid worden. Het is derhalve niet kennelijk onredelijk of onwettig om documenten die op zich geen bewijswaarde hebben niet als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet te beschouwen.

4.7 In de mate dat de verzoekende partij doet gelden dat “*Dat de bestreden beslissing - ten onrechte - verwijst naar de eerste asielprocedure en daarmee komaf maakt van haar beoordelingsplicht om zijn asielrelaas te bekijken*” en zij daarmee een schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dient erop te worden gewezen dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet slechts toelaat een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij tijdens haar gehoor op 2 augustus 2011 het volgende heeft verklaard omtrent haar derde asielaanvraag: “*Ik ben ziek geworden. Ik heb jeuk over mijn hele lichaam. Mijn problemen zijn nog steeds dezelfde in Afghanistan. Ik kan niet terugkeren. Ik heb geen verblijfplaats in België. Het is nu de maand van de ramadan. Mijn leven is heel moeilijk in België.*”

De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing is ingegaan op de elementen die verzoekende partij bij haar asielaanvraag van 25 juli 2011 als nieuwe elementen heeft aangebracht, maar dat hij besluit dat zij “*geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij*

ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.” en de betrokken aanvraag derhalve niet in overweging wordt genomen. De bestreden beslissing stelt immers omtrent de bewering dat zij niet naar Afghanistan kan terugkeren en dat haar problemen nog steeds dezelfde zijn dat er bij haar eerste asielaanvraag werd vastgesteld dat er geen geloof kon worden gehecht aan haar beweerde afkomst uit Afghanistan en aan de bewering dat zij recent uit Afghanistan afkomstig zou zijn, omtrent de gezondheidstoestand van de verzoekende partij dat de directie Asiel niet bevoegd is om deze problematiek te onderzoeken, gezien het onderzoek van medische elementen het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de vreemdelingenwet en omtrent de huidige levensomstandigheden van de verzoekende partij ook de problematiek van bevoegdheid geldt alsmede de vaststelling dat deze elementen geen uitstaans hebben met de Conventie van Genève.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft derhalve geantwoord op hetgeen de verzoekende partij naar voren heeft gebracht en heeft deze elementen niet inhoudelijk, maar slechts in het licht van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet beoordeeld en besloten dat geen nieuwe elementen in de zin van voornoemd artikel aangebracht zijn. De gemachtigde van de staatssecretaris kon derhalve in alle redelijkheid besluiten dat de verzoekende partij geen nieuwe gegevens heeft aangehaald.

4.8 Ten slotte, waar de verzoekende partij stelt dat er geen mogelijkheid is tot terugkeer en daarbij verwijst naar een “schrijven UNHCR” enerzijds, en nog doet gelden dat vreemdelingen ook onverwijderbaar kunnen zijn omdat ze wanneer ze zouden terugkeren naar hun land van herkomst onderworpen zouden worden aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM, dient erop te worden gewezen dat de thans bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt, dat de Raad het raden heeft naar datgene wat de verzoekende partij bedoelt wanneer zij verwijst naar een schrijven van het UNHCR en informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beschikt en dat zij geenszins heeft aangetoond om welke redenen zij onverwijderbaar zou zijn, nu haar asielaanvraag - daarbij inbegrepen een mogelijk risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het land van herkomst via een onderzoek naar artikel 48/4 van de vreemdelingenwet - werd afgewezen en zij geen andere elementen aanbrengt om dat risico op enigerlei wijze aannemelijk te maken.

4.9 De aangevoerde middelen zijn, in de mate dat zij ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS